

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9111 van 21 maart 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 december 2007 houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRAETMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 26 december 2006 België is binnengekomen, diende op 27 december 2006 een asielverzoek in.

1.2. Op 14 november 2007 werd de asielprocedure afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, nr. 3656, 14 november 2007), waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 3 oktober 2007 diende verzoekster, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.4. Op 10 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die op 20 december 2007 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Betrokkene heeft geen afschrift van een identiteitsdocument voorgelegd en stelde in het verzoekschrift dat zij als asielzoeker nog geen definitieve beslissing kreeg in de asielaanvraag doch uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat dergelijke bewering niet langer correct is (artikel 9ter, § 1), m.n. : op 14/11/2007 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming van betrokkene te weigeren (arrestnr.: 3656). Derhalve is de asielaanvraag niet meer lopende. Zodoende wordt betrokkene niet meer vrijgesteld van de voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid).

Dat het overigens in betrokkenes dossier juist van groot belang is dat een voldoende overtuigend bewijs van identiteit en nationaliteit wordt voorgelegd, aangezien de bevoegde asiendiensten erop wijzen dat de betrokkene zelf verwarring creëert over haar herkomst door zowel de Congolese als (nadien) de Oegandese nationaliteit in te roepen. Dat het aan de betrokkene toekomt hier duidelijkheid over te verschaffen.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, en ter kennis gebracht op 09/11/2007, en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

De Raad stelt vast dat verzoekster zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring, is niet voorzien in een repliekmemoirie. De repliekmemoirie, die door verzoekster op 20 februari 2008 werd ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep.

3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat verweerder pas op 10 december 2007 - vijf weken nadat de asielprocedure was afgesloten - de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard en de beslissing bijgevolg niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Daarnaast stelt verzoekster dat verweerder de indruk wekt de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de asielaanvraag te hebben afgewacht, om op die manier de aanvraag onontvankelijk te kunnen verklaren. Verzoekster geeft aan dat de in artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene uitzondering op de vereiste over een identiteitsdocument te beschikken wordt uitgehold en acht het rechtmatig gewekt vertrouwen geschonden.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Er dient te worden vastgesteld dat voormelde bepaling geen termijn voorziet waarbinnen de aanvragen om machtiging tot verblijf behandeld moeten worden. Tevens dient te worden opgemerkt dat elke aanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend aan een nauwgezet en individueel onderzoek dient te worden onderworpen, zodat niet kan gesteld worden dat de redelijke termijnvereiste werd miskend indien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken minder dan twee maanden nadat de aanvraag werd ingediend een beslissing nam.

In de mate dat verzoekster de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient er op te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont echter met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (R.v.St., nr. 177.945, 4 april 2003; R.v.St., nr. 168.263, 26 februari 2007). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren"*. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat hij een duidelijk bewijs van verzoekster haar identiteit vraagt, *"aangezien de bevoegde asiendiensten erop wijzen dat de betrokkene zelf verwarring creëert over haar herkomst door zowel de Congolese als (nadien) de Oegandese nationaliteit in te roepen"*. Er dient ook te worden benadrukt dat het bestuur de situatie in aanmerking dient te nemen zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van een beslissing en verzoekster niet betwist dat haar asielverzoek bij arrest van 14 november 2007 werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat niet wordt aangetoond dat het in artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingssysteem, in casu, nog toepasselijk was.

Verzoekster toont geen schending aan van de in haar eerste middel aangehaalde wetsbepaling of beginselen.

3.2.2. Verzoekster voert in een tweede middel aan dat zij thans in het bezit is van een identiteitsdocument en betoogt bijgevolg dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Zij legt ter zitting een uittreksel uit de geboorteregisters, een attest van de Oegandese ambassade en *"results for the primary leaving examinations"* voor.

Los van de vraag of deze documenten als identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, moet worden gesteld dat de Raad, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid, slechts rekening kan houden met de stukken die ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster betwist niet dat zij geen enkel identiteitsstuk aan het bestuur overmaakte vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De ter zitting voorgelegde stukken zijn derhalve niet dienend.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.